

надлъжъ отъ Албанша до Черно море и имала отворени прѣдѣли отъ всички страни, и която захваштала три тѣ четвърти на старопланинскій полуостровъ, а нийдѣ нѣмала естествена подпорка и сръдоточие. Сега, кога вече прѣминоване то прѣзъ Дунавъ тѣ се находило въ рѣцѣ тѣ на врагове ти, за българска та държава само Босфоръ, Цариградъ, могълъ да бѣде точка за опирание и едничка сръда и забрана. Нето зашто царь Симеонъ, който въ начело то на цароване то си воювалъ безъ сръдце съ византийци ти и гледалъ да живѣе съ тѣхъ мирно, повече гледалъ маджаре ти, а не Цариградъ, — отеднажъ остава съверни ти прѣдѣли и се обръшта камъ южни ти; напушта маджаре ти и обръшта всички та сила на Българина камъ Босфоръ тѣ. Голѣма та борба съ византийци ти за призимане на Цариградъ влиза въ втора та половина на царование то Симеоново. Въ това врѣме Българина се явява на връхъ тѣ на свое то могъщество, и въ съштото врѣме достига на връхъ тѣ на свое то духовно развитие. Втора та половина на цароване то Симеоново е *златний свѣкъ на Българина*.

Въ 912 год., кога умрѣлъ византийскій царь Львъ, царь Симеонъ пратилъ до неговий прѣемникъ пратеници да подноветъ приателство то, нъ новий византийскій царь, несмислений и распѣтний Александръ, ги върналъ назадъ съ бесчестие и се подигралъ дору и съ самий българскій царь. Наскоро Александръ загиналъ, та прѣстолъ тѣ прѣминалъ на Константина Багрѣнородний, който билъ оште малкъ, а власть та прѣминала у управници ти. Никой въ Цариградъ не искалъ да има война, та лесно било да се поднови напрѣдне то приателство. Нъ тоа пътъ царь Симеонъ вече се рѣшилъ на борба, па и млади ти години на византийскій царь били за неа сгодни. Той, безъ да му се упрѣ нѣкой, стигналъ (прѣзъ августъ 913 год.) до Цариградъ, и направилъ окопи; нъ нѣмалъ сръдства за таа обетѣпа, та зелъ да се прѣговаря. Византийци ти на радо сръдце се склонили за миръ. Патриархъ тѣ и първи ти чиновници излѣзли та посрѣштали царь Симеона отвънъ Влахернски ти врата съ младий царь. Послѣ двама та синове Симеонови ходили на госте у византийско то царче. Всичко прѣдричало миръ, нъ отеднажъ се прѣкъснали прѣговори ти, — не мотли да се погедетъ въ сговоръ тѣ, та Царь Симеонъ се върналъ въ Българина да се готви за новъ бой. Въ 914 год. той пакъ влѣзълъ въ Тракия. Първа та му работа била да обетѣпи Одринъ; обетѣпата